

for megen Omflytning er af det onde. Thi nu har man en Gang paa et Kontor vænnet sig til et vist Arbejde og udfører det forholdsvis let; lægger man det nu over til et nyt Kontor, skal der mere Personale til dér, og det viser sig altid erfaringsmæssigt, at man sparer meget lidt dér, hvor det tages fra.

Det, jeg mente med, at man kunde spare Politimesteren for Arbejde ved Opkrævning af Automobilafgifter, var, at vi skulde have en kraftig Lovgivning, der bestemte, at de Folk, der har Automobiler, har en Pligt til selv at indbetale deres Afgifter inden den og den Tid; og hvis de ikke betaler dem, maa de ikke køre, eller de skal i alt Fald falde en vis Bøde. Hvis der kunde gennemføres noget i den Retning, vilde det sige, at Afgifterne skulde indgaa rent automatisk, og saa behøvede man ikke at have det store Arbejde med Indkrævningen af dem. Jeg synes, det maatte kunne gøres paa en eller anden Maade. Naar vi her i København faar en Opkrævning, f. Eks. for Telefonen, saa skynder vi os at indbetale Afgiften, idet vi er bange for, at Telefonen ellers øjeblikkelig bliver afbrudt, og paa lignende Maade kunde man jo gøre, hvor det drejer sig om Automobilejerne. Derved vilde man simplificere Arbejdet, og det forekommer mig, at det maa være Formaålet. At flytte Arbejdet vil ganske vist hjælpe Politimesteren, for saa vidt er det godt, men det vil samtidig besværliggøre Maskineriet, naar det bliver lagt over til Amtstuerne, som ogsaa skal have den anden Gruppe Sager fra Amterne, thi saa bliver det nødvendigt at have juridisk uddannet Mandskab paa Amtstuerne, og Mandskab i blot tilnærmelsesvis samme Antal kan vi ikke afskedige ved Amterne. De forskellige Amter siger: Vi sparer nok noget Arbejde, men ikke saa meget, at vi kan spare en Mand; vi kan spare en kvart eller en halv Mand. Men som bekendt giver det ingenting. Derfor haaber jeg, den højtærede Minister ikke vil være en absolut Tilhænger af dette Princip.

Ogsaa ved Alimentationssager mener jeg, Arbejdet maa kunne simplificeres i stor Udstrækning uden derfor at blive lagt over til Sogneraadene, thi Sogneraadene rundt omkring har ikke tilstrækkeligt Personale. Det, jeg mente, var, om man ikke kunde

finde en Maade, hvorved selve Sagerne blev simplificeret. I Byerne og alle de Omraader, der har med Byerne at gøre, dér har vi Personale paa Kontorerne, og dér kunde man maaske gøre noget, men dér, hvor man ikke i Forvejen har Personale, hvor Sogneraadensformanden selv udfører Arbejdet, tror jeg, det vil være uheldigt.

Ligeledes vil den højtærede Justitsminister forrykke Forholdet mellem Underretsdommerne og Landsretten ved at lægge nogle Sager ind under Landsretten, som hidtil har kunnet afgøres af Underretsdommerne. Jeg tænker paa de to Grupper af Sager: Tilstaaelsessager og Sager mod professionelle Forbrydere. Jeg udviklede dér, at jeg finder ikke nogen Grund til, at Tilstaaelsessager, altsaa hvor vedkommende anklagede har tilstaaet, og ligeledes Sager imod professionelle Forbrydere skal lægges ind til Landsretten, det maa kunne afgøres ude ved Underretterne. Der er ingen Mening i, naar en Mand har været straffet 7, 8, 9 Gange for Indbrudstyveri, at det offentlige saa skal have stor Ulejlighed og store Udgifter, for at hans Sag skal kunne afgøres ved Landsretten. Den maa kunne afgøres ved Underretten, thi vi maa huske paa, at vedkommende Parter altid kan appellere Sagen, hvis de ikke er tilfredse. Den højtærede Justitsminister sagde, at det var i Grunden kun et ganske ubetydeligt Spørgsmaal, for der vilde ikke blive saa stor Forskel paa de to Forslag. Efter mit Forslag er Forholdet saaledes, at Tilstaaelsessager og Sager mod professionelle Forbrydere afgøres ved Underretten, medmindre vedkommende anklagede forlanger dem afgjort ved Landsretten, medens de efter Ministerens Opfattelse skal afgøres ved Landsretten, medmindre vedkommende forlanger dem afgjort ved Underretten. Den højtærede Minister siger, at der ikke er saa stor Forskel. Jo, det viser sig i Praxis, at der er en ganske enorm Forskel. Thi naar Lovgivningen har fastslaaet som den almindelige Regel, at de skal behandles ved Underretten, saa bliver alt lagt til Rette dertil, og saa bliver de afgjort ved Underretten, medens derimod, hvis vi fastslaa, at det er det normale, at de skal gaa til Landsretten, bliver alt lagt til Rette med det for Øje, og saa vil de ogsaa komme ind for Landsretten. Den højtærede Mini-